Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

14. ledna 2016*

„Zemědělství — Vývozní náhrady — Drůbeží maso — Prováděcí nařízení, kterým se stanoví náhrada v nulové výši — Žaloba na neplatnost — Právní akt s obecnou působností [nařizovací akt], který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření — Bezprostřední dotčení — Přípustnost — Článek 3 odst. 3 nařízení (EU) č. 182/2011 — Povinnost uvést odůvodnění — Článek 164 odst. 3 nařízení (ES) č. 1234/2007 — Legitimní očekávání“

Ve věci T-397/13,

Tilly-Sabco, se sídlem v Guerlesquin (Francie), zastoupená R. Milchiorem, F. Le Roquaisem a S. Charbonnel, advokáty,

žalobkyně,

podporovaná

Doux SA, se sídlem v Châteaulin (Francie), zastoupená J. Vogelem, advokátem,

vedlejší účastnicí,

proti

Evropské komisi, zastoupené D. Bianchim a K. Skelly, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení prováděcího nařízení Komise (EU) č. 689/2013 ze dne 18. července 2013, kterým se stanoví vývozní náhrady pro drůbeží maso (Úř. věst. L 196, s. 13),

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení A. Dittrich (zpravodaj), předseda, J. Schwarcz a V. Tomljenović, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Bukšek Tomac, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. dubna 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek[1]

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, Tilly-Sabco, je společnost působící především v oblasti vývozu celých zmražených kuřat do zemí Blízkého východu.

2 Touto žalobou se žalobkyně domáhá zrušení aktu přijatého Evropskou komisí, kterým tato stanovila vývozní náhrady ve výši 0 eur pro drůbeží maso pro tři kategorie celých zmražených kuřat.

3 Zásady, kterými se řídí vývozní náhrady, jsou upraveny nařízením Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty („jednotné nařízení o společné organizaci trhů“) (Úř. věst. L 299, s. 1), ve znění změn.

4 Kapitola III nařízení č. 1234/2007, nadepsaná „Vývoz“, spadající do části III, nadepsané „Obchod se třetími zeměmi“, obsahuje oddíl II, nadepsaný „Vývozní náhrady“, věnovaný uvedeným náhradám. Článek 162 tohoto nařízení stanoví, že v míře nezbytné pro umožnění vývozu na základě kurzů nebo cen na světovém trhu a v mezích vyplývajících z dohod uzavřených podle článku 218 SFEU může být rozdíl mezi těmito kurzy nebo cenami a cenami v Evropské unii pokryt vývozní náhradou mimo jiné pro produkty z drůbežího masa.

5 Podle čl. 164 odst. 1 nařízení č. 1234/2007 jsou vývozní náhrady stejné pro celou Unii. Podle druhého odstavce téhož článku náhrady stanoví Komise a lze tak učinit v pravidelných odstupech nebo prostřednictvím nabídkového řízení pro určité produkty. Tento odstavec rovněž stanoví, že s výjimkou případů, kdy se stanovení provádí nabídkovým řízením, se seznam produktů, pro něž se poskytuje vývozní náhrada, a výše vývozní náhrady stanoví alespoň jednou za tři měsíce.

[omissis]

10 Komise stanovila prováděcím nařízením (EU) č. 689/2013 ze dne 18. července 2013, kterým se stanoví vývozní náhrady pro drůbeží maso (Úř. věst. L 196, s. 13, dále jen „napadené nařízení“) mimo jiné vývozní náhrady ve výši 0 eur pro tři kategorie zmražených kuřat, zařazených pod kódové položky 0207 12 10 9900, 0207 12 90 9190 a 0207 12 90 9990.

11 Nulová výše náhrad pro šest dalších produktů – většinou kuřata – uvedená v příloze k napadenému nařízení, která byla stanovena prováděcím nařízením Komise (EU) č. 1056/2011 ze dne 20. října 2011, kterým se stanoví vývozní náhrady pro drůbeží maso (Úř. věst. L 276, s. 31), zůstala zachována.

12 Podle přílohy napadeného nařízení se vývozní náhrady vztahují zejména na země Blízkého východu.

13 Napadeným nařízením bylo navíc zrušeno nařízení č 360/2013, kterým byla do té doby stanovena úroveň náhrad v dotčeném odvětví.

[omissis]

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

17 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 6. srpna 2013 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

1 — Jsou uvedeny pouze ty body tohoto rozsudku, jejichž zveřejnění považuje Tribunál za účelné.

18 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu téhož dne podala žalobkyně návrh na předběžné opatření, v němž v podstatě navrhovala, aby předseda Tribunálu nařídil odklad provádění napadeného nařízení až do okamžiku přijetí rozhodnutí, jímž se vyřeší spor v hlavním řízení. Usnesením předsedy Tribunálu ze dne 29. srpna 2013 bylo povoleno vedlejší účastenství Francouzské republiky v tomto řízení o předběžném opatření na podporu návrhových žádání žalobkyně. Předseda Tribunálu zamítl návrh na předběžné opatření usnesením ze dne 26. září 2013, Tilly-Sabco v. Komise (T-397/13 R, EU:T:2013:502), a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

19 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 15. listopadu 2013 požádala Doux SA, společnost působící rovněž především v oblasti vývozu celých zmražených kuřat z Unie do zemí Blízkého východu, o vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání žalobkyně ve sporu v hlavním řízení. Usnesením ze dne 7. dubna 2014 předseda pátého senátu Tribunálu tomuto návrhu na vedlejší účastenství vyhověl.

20 Žalobkyně požádala, aby některé důvěrné skutečnosti obsažené v replice a v jejích přílohách nebyly oznámeny vedlejší účastnici řízení. Oznámení uvedených písemností a příloh vedlejší účastnici bylo omezeno na nedůvěrná znění předložená žalobkyní. Vedlejší účastnice nevznesla v této věci námitky.

21 Spis vedlejšího účastníka byl předložen ve stanovené lhůtě a Komise k němu – rovněž ve stanovené lhůtě – předložila vyjádření. Žalobkyně nepodala vyjádření k uvedenému spisu ve stanovené lhůtě.

22 Na návrh soudce zpravodaje rozhodl Tribunál o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 vyzval účastníky řízení k písemnému zodpovězení otázek a Komisi k předložení některých dokumentů. Účastnice řízení těmto žádostem vyhověly ve stanovené lhůtě.

23 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— prohlásil žalobu za přípustnou;

— zrušil napadené nařízení;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

24 Vedlejší účastnice navrhuje, aby Tribunál:

— prohlásil žalobu na neplatnost žalobkyně směřující proti napadenému nařízení za přípustnou;

— zrušil napadené nařízení;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

25 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— odmítl žalobu jako nepřípustnou, nebo ji zamítl jako neopodstatněnou;

— stanovil, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

Právní otázky

26 Na podporu své žaloby uplatňuje žalobkyně pět žalobních důvodů, z nichž první vychází z porušení podstatných formálních náležitostí a ze zneužití řízení, druhý z procesní vady a z nedostatku příslušnosti, třetí z nedostatku odůvodnění, čtvrtý z porušení práva nebo ze zjevně nesprávného posouzení a pátý z porušení zásady ochrany legitimního očekávání.

27 Komise tvrdí, aniž vznesla formálně námitku nepřípustnosti, že žaloba je nepřípustná. Domnívá se, že žalobkyně nemá aktivní legitimaci pro podání žaloby, jelikož podle jejího názoru nejsou splněny podmínky stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.

I – K *přípustnosti*

28 Žalobkyně, podporovaná vedlejší účastnicí, tvrdí, že napadené nařízení představuje nařizovací akt, který se jí bezprostředně dotýká a nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, ve smyslu třetí hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU. Podpůrně tvrdí, že se jí napadené nařízení dotýká bezprostředně a osobně ve smyslu druhé hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.

29 V prvé řadě je třeba přezkoumat otázku, zda napadené nařízení představuje nařizovací akt, který se bezprostředně dotýká žalobkyně a nevyžaduje přijetí prováděcích opatření.

A – K *existenci nařizovacího aktu*

30 Pokud jde zaprvé o otázku, zda napadené nařízení představuje nařizovací akt ve smyslu třetí hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, je třeba připomenout, že pojem „právní akt s obecnou působností [nařizovací akt]“ ve smyslu tohoto ustanovení musí být chápán tak, že zahrnuje všechny akty s obecnou působností s výjimkou legislativních aktů [rozsudek ze dne 3. října 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, Sb. rozh., EU:C:2013:625, bod 61; usnesení ze dne 6. září 2011, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, T-18/10, Sb. rozh., EU:T:2011:419, bod 56, a rozsudek ze dne 25. října 2011, Microban International a Microban (Europe) v. Komise, T-262/10, Sb. rozh., EU:T:2011:623, bod 21].

31 Jak žalobkyně správně zdůrazňuje, akt má obecnou působnost, pokud se použije na objektivně určené situace a zakládá právní účinky vůči kategoriím osob, které jsou vymezeny obecně a abstraktně [usnesení ze dne 8. dubna 2008, Saint-Gobain Glass Deutschland v. Komise, C-503/07 P, Sb. rozh., EU:C:2008:207, bod 71, a rozsudek Microban International a Microban (Europe) v. Komise, bod 30 výše, EU:T:2011:623, bod 23]. V projednávané věci je třeba uvést, že napadené nařízení má obecnou působnost, protože jeho cílem je stanovení výše vývozních náhrad, které se vztahují na určitou obecně a abstraktně vymezenou kategorie subjektů, a sice na všechny subjekty, které vyvážejí dotčené produkty do zemí, na které se vztahuje uvedené nařízení.

32 Vzhledem k tomu, že napadené nařízení nebylo přijato ani řádným legislativním postupem ani zvláštním legislativním postupem ve smyslu čl. 289 odst. 1 až 3 SFEU (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 4. června 2012,Eurofer v. Komise, T-381/11, Sb. rozh., EU:T:2012:273, bod 44), představuje nařizovací akt ve smyslu třetí hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.

33 Komise ostatně připustila, že napadené nařízení je nařizovacím aktem.

B – K *bezprostřednímu dotčení žalobkyně*

34 Neexistuje žádný důvod, aby byl pojmový znak „bezprostřední dotčení“, který je požadován v souvislosti s nařizovacími akty v rámci třetí hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, vykládán jiným způsobem, než je tento pojem vykládán v rámci druhé hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, tj. v souvislosti s akty, které se týkají určité fyzické nebo právnické osoby „bezprostředně a osobně“ (v tomto smyslu viz stanovisko generální advokátky Kokott ve věci Telefónica v. Komise, C-274/12 P, Sb. rozh., EU:C:2013:204, bod 59).

35 Podmínka existence bezprostředního dotčení vyžaduje, aby dotčené opatření zaprvé přímo zakládalo následky pro právní postavení jednotlivce a zadruhé neponechávalo adresátům tohoto opatření pověřeným jeho provedením žádnou volnost uvážení, a naopak, aby toto provedení bylo čistě automatické povahy a vyplývalo výlučně z dotčené právní úpravy, aniž by bylo třeba použít další zprostředkující právní předpisy [viz rozsudek Microban International a Microban (Europe) v. Komise, bod 30 výše, EU:T:2011:623, bod 27 a citovaná judikatura].

36 V projednávané věci napadené nařízení zakládá právní účinky přímo vůči žalobkyni v tom smyslu, že tato si již nemůže v souvislosti se svým vývozem celých zmražených kuřat do zemí Blízkého východu nárokovat vývozní náhrady v kladné výši. Vývozní náhrady byly napadeným nařízením stanoveny v nulové výši a toto nařízení v tomto ohledu neponechává vnitrostátním orgánům pověřeným poskytováním náhrad žádný prostor pro uvážení. I kdyby vnitrostátní orgán přiznal vývozní náhradu, byla by tato automaticky stanovena v nulové výši, neboť napadené nařízení neponechává vnitrostátním orgánům žádný prostor pro uvážení, který by jim umožňoval stanovit vývozní náhradu v kladné výši.

37 Napadené nařízení se tedy bezprostředně dotýká žalobkyně.

38 Komise ostatně v odpověď na otázku položenou v tomto ohledu na jednání potvrdila, že nezpochybňuje bezprostřední dotčení žalobkyně, což bylo zaneseno do protokolu z jednání.

C – K *existenci aktu, který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření*

39 Pojem „nařizovací akty, které nevyžadují přijetí prováděcích opatření“ ve smyslu třetí hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU je nutno vykládat ve světle cíle tohoto ustanovení, kterým je, jak vyplývá z historie jeho vzniku, zabránit tomu, aby byl jednotlivec nejprve nucen právo porušit, aby se poté mohl obrátit na soud. Má-li nařizovací akt bezprostřední účinky na právní postavení fyzické či právnické osoby, aniž vyžaduje přijetí prováděcích opatření, hrozilo by této osobě nebezpečí, že by se jí nedostalo účinné právní ochrany, pokud by za účelem zpochybnění legality tohoto nařizovacího aktu nedisponovala možností podat přímou žalobu k unijnímu soudu. V případě neexistence prováděcích opatření by totiž fyzická či právnická osoba, přestože je dotyčným aktem bezprostředně dotčena, byla schopna dosáhnout soudního přezkumu tohoto aktu až poté, co by ustanovení uvedeného aktu porušila a odvolala by se na protiprávnost tohoto aktu v rámci řízení, jež proti ní bylo zahájeno před vnitrostátními soudy (rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Telefónica v. Komise, C-274/12 P, Sb. rozh., EU:C:2013:852, bod 27).

40 Soudní dvůr rovněž uvedl, že vyžaduje-li nařizovací akt přijetí prováděcích opatření, je soudní přezkum dodržení unijního právního řádu zajištěn nezávisle na otázce, zda uvedená opatření byla přijata Unií, či členskými státy. Fyzické či právnické osoby, které z důvodu podmínek přípustnosti stanovených v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU nemohou unijní nařizovací akt napadnout přímo u unijního soudu, jsou před použitím takovéhoto aktu vůči nim chráněny tím, že mají možnost napadnout prováděcí opatření, jež tento akt vyžaduje (rozsudek Telefónica v. Komise, bod 39 výše, EU:C:2013:852, bod 28).

41 Pro účely posouzení, zda nařizovací akt vyžaduje přijetí prováděcích opatření, je nutno vycházet z postavení té osoby, která se na základě třetí hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU dovolává práva podat žalobu. Otázka, zda vůči ostatním osobám vyžaduje dotčený akt přijetí prováděcích opatření, je proto irelevantní. Přezkum této otázky se navíc musí řídit jen předmětem žaloby (rozsudek Telefónica v. Komise, bod 39 výše, EU:C:2013:852, body 30 a 31).

42 Z judikatury uvedené v bodě 39 výše sice vyplývá, že pojem „nařizovací akty, které nevyžadují přijetí prováděcích opatření“ je nutno vykládat ve světle cíle tohoto ustanovení, kterým je zajistit účinnou právní ochranu, to však neznamená, že tento pojem musí být posuzován pouze ve světle tohoto cíle. Nelze totiž rozhodnout o objektivním kritériu přípustnosti, tj. o podmínce existence nařizovacího aktu, který vyžaduje přijetí prováděcích opatření, pouze zodpovězením otázky, zda se žalobci dostává účinné právní ochrany.

43 S ohledem na znění třetí hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU je rovněž třeba přezkoumat, zda dotčený nařizovací akt „vyžaduje“ přijetí opatření k jeho provedení. To znamená, že prováděcí opatření ve smyslu tohoto ustanovení mohou představovat pouze opatření, která unijní orgány nebo subjekty, anebo vnitrostátní orgány přijmou za obvyklých okolností. Pokud unijní orgány nebo subjekty a vnitrostátní orgány nepřijmou za obvyklých okolností žádné opatření za účelem provedení nařizovacího aktu a za účelem konkretizování jeho následků pro každý dotčený subjekt, tento nařizovací akt „nevyžaduje“ přijetí prováděcích opatření.

44 Je třeba zdůraznit, že podle znění třetí hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU nestačí, aby nařizovací akt „mohl vyžadovat“ přijetí prováděcích opatření, nýbrž je nutné, aby „vyžadoval“ jejich přijetí.

45 Znění třetí hypotézy uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU v jiných jazykových verzích Smlouvy o FEU než ve francouzštině, například anglické znění (does not entail implementing measures) nebo německé znění (keine Durchführungsmaßnahmen nach sich ziehen), potvrzují, že musí jít o opatření, která jsou přirozeně přijímána v návaznosti na nařizovací akt. Nestačí, že subjekt má vykonstruovanou možnost uložit správním orgánům povinnost přijmout opatření, které lze napadnout žalobou, jelikož takové opatření nepředstavuje opatření, jehož přijetí nařizovací akt „vyžaduje“.

46 Je tedy třeba přezkoumat otázku, zda orgány za obvyklých okolností přijmou opatření za účelem provedení napadeného nařízení.

47 Podle čl. 167 odst. 1 nařízení č. 1234/2007 se vývozní náhrady poskytují pouze na základě žádosti a po předložení vývozní licence. Článek 4 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 612/2009 ze dne 7. července 2009, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 186, s. 1), stanoví, že kromě případu vývozů zboží je nárok na náhradu podmíněn předložením vývozní licence, která obsahuje stanovení náhrady předem. Jak zdůrazňuje Komise, žádost musí být podána k vnitrostátním orgánům a vývozní licence, která obsahuje stanovení náhrady předem, je rovněž vydávána těmito orgány.

48 Článek 46 odst. 1 nařízení č. 612/2009 dále stanoví, že náhradu vyplatí na zvláštní žádost vývozce pouze ten členský stát, na jehož území bylo přijato vývozní prohlášení.

49 Kromě toho je třeba uvést, že čl. 1 odst. 2 písm. b) bod ii) nařízení Komise (ES) č. 376/2008 ze dne 23. dubna 2008, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu dovozních a vývozních licencí a osvědčení o stanovení náhrady předem pro zemědělské produkty (Úř. věst. L 114, s. 3), stanoví, že licence nebo osvědčení se v případě vývozu předkládají pro „produkty uvedené v čl. 162 odst. 1 nařízení (ES) č. 1234/2007, pro které byla stanovena vývozní náhrada, včetně nulové sazby, nebo byla stanovena vývozní daň“.

50 Kromě toho čl. 1 odst. 4 nařízení č. 376/2008 stanoví, že „[p]ro účely režimu vývozních licencí a osvědčení o stanovení náhrady předem uvedených v odstavci 1, pokud byla náhrada stanovena pro produkty neuvedené v příloze II části II a pokud hospodářský subjekt nepožádal o náhradu, nebude uvedený hospodářský subjekt povinen předložit licenci nebo osvědčení pro vývoz dotčených produktů“.

51 V projednávané věci je mezi účastníky řízení nesporné, že neexistovala povinnost získat vývozní licenci pro dotčené produkty pro účely jejich vývozu bez nároku na vývozní náhrady.

52 Komise tvrdí, že i v případě, že nařízení stanoví vývozní náhrady v nulové výši, hospodářskému subjektu „nic nebrání“ v tom, aby podal žádost o vydání vývozní licence, jelikož podle čl. 7 odst. 1 nařízení č. 376/2008 vydání vývozní licence zakládá právo vyvážet, čímž je daný hospodářský subjekt chráněn před jakýmkoli rizikem pro případ, že by Unie přijala rozhodnutí uložit další povinnost, vydala zákaz vývozu nebo jakékoli jiné podobné opatření.

53 Relevantní otázkou, kterou je třeba zodpovědět za účelem zjištění, zda napadené nařízení „vyžaduje“ přijetí prováděcích opatření, však není otázka, zda nic nebrání dotčeným hospodářským subjektům v tom, aby požádaly o udělení vývozní licence, která obsahuje stanovení vývozních náhrad předem, nýbrž otázka, zda tyto subjekty za obvyklých okolností podají takové žádosti.

54 V tomto ohledu je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že získání vývozní licence není povinné a že vývozní náhrady, které mohou být stanoveny, budou v každém případě stanoveny v nulové výši, dotčené hospodářské subjekty za obvyklých okolností nepodají k vnitrostátním orgánům žádosti o udělení vývozních licencí, které obsahují stanovení vývozních náhrad předem.

55 Žalobkyně v replice správně zdůrazňuje, že riziko zavedení vývozní daně, nebo dokonce zákazu vývozu mezi dnem podání žádosti o vydání vývozní licence a dnem vlastního vývozu existovalo v roce 2013 v dotčeném odvětví v teoretické rovině. Vzhledem k tomu, že na dotčené produkty se až do přijetí napadeného nařízení vztahovaly vývozní náhrady stanovené v kladné výši, nepřicházelo totiž v úvahu, že by Komise měla v blízké budoucnosti zavést vývozní daň, či dokonce stanovit zákaz vývozu. Komise ostatně neuvádí, že takové nebezpečí hrozilo.

56 Komise navíc připouští, že v odvětví drůbežího masa poté, co napadené nařízení stanovilo náhrady v nulové výši, nedocházelo k podávání žádostí o udělení vývozních licencí.

57 V rozsahu, v němž Komise zdůrazňuje, že v odvětví obilovin a cukru docházelo k podávání žádostí o udělení vývozních licencí navzdory tomu, že vývozní náhrady byly stanoveny v nulové výši, je třeba uvést, že Komise neuvádí žádné podrobnosti, které by umožnily posoudit důvody, proč hospodářské subjekty v jiných odvětvích podávaly takové žádosti, a posoudit otázku, zda byla situace v odvětví drůbežího masa srovnatelná. Komise ostatně na jednání připustila, že neexistovaly nedávné příklady uplatňování takové praxe.

58 Vzhledem k tomu, že vývozní náhrady byly napadeným nařízením stanoveny v nulové výši, a že za účelem vývozu dotčených produktů neexistuje povinnost předkládat vývozní licenci, za obvyklých okolností nebudou vnitrostátním orgánům předkládány žádosti o udělení vývozních licencí. Nebudou-li předkládány žádné žádosti o udělení vývozních licencí, které obsahují stanovení vývozních náhrad předem, nepřijmou vnitrostátní orgány žádné opatření k provedení napadeného nařízení. Tyto orgány tudíž za obvyklých okolností taková opatření nepřijmou. Neexistuje tedy žádné opatření, které by upřesňovalo následky, které má napadené nařízení vůči různým dotyčným hospodářským subjektům.

59 Bylo by vykonstruované vycházet z toho, že napadené nařízení vyžaduje přijetí prováděcích opatření pouze z toho důvodu, že hospodářské subjekty mohou podávat žádosti o udělení vývozních licencí, které obsahují stanovení vývozních náhrad předem, jakož i ukládat vnitrostátním orgánům povinnost

přijímat opatření k provedení napadeného nařízení, a sice ohledně poskytování vývozních náhrad v nulové výši. Hospodářské subjekty totiž nemají žádný důvod tyto žádosti podávat, a tudíž to za obvyklých okolností nebudou činit.

60 Komise uznává, že podle všeho je nepřiměřené od hospodářského subjektu požadovat, aby podal žádost o udělení vývozní licence pouze za účelem získání přístupu k soudní ochraně. V odpovědi na písemnou otázku podanou v tomto ohledu Tribunálem rovněž připouští, že stanovení vývozních náhrad v nulové výši v nařízení „v určité míře“ představuje akt, který za obvyklých okolností nepovede k přijetí jakéhokoli aktu orgány k jeho provedení, jelikož hospodářský subjekt od počátku nepotřebuje žádný akt pro to, aby mohl vyvážet bez náhrad.

61 Komise má nicméně za to, že prováděcí akt, jehož přijetí by za obvyklých okolností nebylo vyžadováno, by mohl být v projednávané věci vyžadován právě za účelem získání přístupu k soudní ochraně. Domnívá se, že žalobkyně by mohla požádat o vydání vývozní licence, na základě níž by vznikl nárok na vývozní náhradu v nulové výši, a poté, co by předložila důkaz o vývozu produktů uvedených v této licenci, by mohla před vnitrostátním soudem napadnout poskytnutí náhrady v nulové výši s tím, že by se odvolala na údajnou protiprávnost napadeného nařízení.

62 Avšak právě skutečnost, že žádost by měla být podána k vnitrostátnímu orgánu pouze za účelem získání přístupu k soudní ochraně, naznačuje, že taková žádost nebude za normálních okolností podána. Vzhledem k tomu, že vnitrostátní orgán nemá žádnou jinou možnost než stanovit náhrady v nulové výši, nemůže mít vývozce žádný zájem na stanovení náhrad vnitrostátním orgánem za těchto podmínek, s výjimkou dosažení – byť „vykonstruovaným“ způsobem – přijetí aktu, který může být napaden žalobou

63 Z předcházejících úvah vyplývá, že napadené nařízení „nevyžaduje“ přijetí prováděcích opatření.

64 Tento závěr není zpochybněn argumentem Komise, podle něhož by bylo paradoxní rozhodnout o přípustnosti žaloby v závislosti na výši náhrad a domnívat se, že v případě stanovení náhrad v nulové výši nařízení nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, zatímco v případě stanovení náhrad ve vyšší než nulové hodnotě lze napadnout ten akt, který byl přijat k provedení nařízení na vnitrostátní úrovni.

65 Otázka, zda nařizovací akt vyžaduje přijetí prováděcích opatření, totiž musí být posuzována s ohledem ke všem okolnostem projednávaného případu. Je třeba připomenout, že za účelem posouzení otázky, zda nařizovací akt vyžaduje přijetí prováděcích opatření, je třeba vycházet z postavení té osoby, která se dovolává práva podat žalobu (viz bod 41 výše). Totéž nařízení tedy může být napadeno určitými hospodářskými subjekty před Tribunálem, jelikož toto nařízení se jich bezprostředně dotýká a nevyžaduje, aby vůči nim byla přijata prováděcí opatření, zatímco vůči jiným hospodářským subjektům vyžaduje jejich přijetí. Tím spíše není vyloučeno, že nařízení, kterým se stanoví náhrady v nulové výši, nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, zatímco „podobné“ nařízení, kterým se stanoví náhrady v kladné výši, jejich přijetí vyžaduje.

66 Není proto nezbytné přezkoumávat opodstatněnost argumentů žalobkyně, podle nichž by ani v případě, kdy by podala žádost o vydání vývozní licence, která obsahuje stanovení vývozních náhrad předem, v žádném případě nemohla před vnitrostátním soudem napadnout akt přijatý na vnitrostátní úrovni, kterým byly poskytnuty vývozní náhrady v nulové výši.

67 Není nutné zkoumat ani argumenty žalobkyně, podle nichž se jí napadené nařízení osobně dotýká.

68 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že žaloba je přípustná, neboť napadené nařízení představuje nařizovací akt, který se bezprostředně dotýká žalobkyně a nevyžaduje přijetí prováděcích opatření.

II – K *věci samé*

A – K *prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení podstatných formálních náležitostí a ze zneužití řízení*

69 První žalobní důvod je rozdělen do dvou částí. První část vychází z nedodržení postupu stanoveného nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, s. 13), a druhá část z rozporu mezi uplatněným postupem a právními východisky, která obsahuje dotčený text.

69 1. K první části žalobního důvodu, vycházející z nedodržení postupu stanoveného nařízením č. 182/2011

70 Žalobkyně, podporovaná vedlejší účastnicí, se domnívá, že Komise tím, že předložila návrh napadeného nařízení až na zasedání řídícího výboru, porušila pravidla stanovená v čl. 3 odst. 3 nařízení č. 182/2011. Komise podle jejího názoru členům řídícího výboru nepředložila všechny skutečnosti, které by jim umožnily „včas a účinně přezkoumat navrhovaný prováděcí akt a vyjádřit svůj názor“ ve smyslu čl. 3 odst. 3 nařízení č. 182/2011.

71 Komise zpochybňuje argumentaci žalobkyně a vedlejší účastnice řízení.

72 Je třeba předeslat, že žalobkyně původně uvedla, že tento první žalobní důvod v plném rozsahu vycházel ze zneužití řízení.

73 V rámci první části prvního žalobního důvodu však žalobkyně v podstatě uplatňuje porušení formálních náležitostí spočívající v tom, že Komise při konzultaci řídícího výboru nedodržela postup stanovený v čl. 3 odst. 3 nařízení č. 182/2011. Žalobkyně na jednání potvrdila, že první část prvního žalobního důvodu ve skutečnosti vycházela z nedodržení podstatných formálních náležitostí, což bylo zaneseno do protokolu z jednání.

a) K tvrzenému porušení procesních ustanovení

74 Podle článku 195 nařízení č. 1234/2007 je Komisi nápomocen řídící výbor. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 182/2011 je tento výbor složen ze zástupců členských států a předsedá mu zástupce Komise.

75 Článek 3 odst. 3 nařízení č. 182/2011 má toto znění:

„Předseda předloží výboru návrh prováděcího aktu, který má Komise přijmout.

S výjimkou řádně odůvodněných případů svolá předseda zasedání nejdříve 14 dnů poté, co byl výboru předložen návrh prováděcího aktu a návrh pořadu jednání. Výbor vydá stanovisko k návrhu prováděcího aktu ve lhůtě, kterou může předseda stanovit podle naléhavosti dané věci. Lhůty musejí být přiměřené a musejí členům výboru umožnit včas a účinně přezkoumat navrhovaný prováděcí akt a vyjádřit svůj názor.“

76 Podle vysvětlení Komise proběhl postup konzultace řídícího výboru následovně. Dne 16. července, tj. dva dny před konáním zasedání řídícího výboru, zaslala Komise členům řídícího výboru dopisem dokument nazvaný „EU Market situation for poultry“ (situace na unijním trhu s drůbeží; dále jen „dokument předložený řídícímu výboru“).

77 V dopoledních hodinách dne 18. července 2013, kdy se konalo zasedání řídícího výboru, Komise představila situaci na trhu s drůbeží. V odpoledních hodinách, kdy toto zasedání pokračovalo, Komise po 13:00 hodině předložila řídícímu výboru návrh napadeného nařízení. Jednalo se o standardní nařízení, v němž byly pouze aktualizovány číselné hodnoty. Přesněji se jednalo o kopii předchozího nařízení, kterým byly stanoveny vývozní náhrady, v němž byly údaje týkající se výší náhrad přeškrtnuty tužkou.

78 Návrh napadeného nařízení byl poté předložen k hlasování. Generální ředitel GŘ pro zemědělství a rozvoj venkova splnil formální náležitosti týkající se autocertifikace v tentýž den v 15:46 hodin, aby mohlo být napadené nařízení následujícího dne zveřejněno v Úředním věstníku, aby mohlo vstoupit v platnost a být okamžitě používáno.

79 Komise kromě toho vysvětlila, že tuto praxi stanovování vývozních náhrad uplatňuje od roku 1962.

80 Komise navíc uvedla, že postup ani lhůty nebyly v projednávané věci napadeny členskými státy.

81 Komise tvrdí, že hlavními důvody této praxe je zamezení únikům, narušením trhu a spekulacím, které ohrožují finanční zájmy Unie. Uvádí, že předložení návrhu opatření po 13:00 hodině je odůvodněno skutečností, že podle článku 16 nařízení č. 376/2008 nemůže být po 13:00 hodině podána žádná žádost o vydání licence platné pro tentýž den. Komise má za to, že tyto podmínky jsou zcela zásadní a že skutečnost, že hospodářské subjekty se předem dozvědí o eventuálním poklesu výše náhrad, jim prostřednictvím stanovení náhrad předem umožní získat obrovské finanční částky jako výsledky čisté spekulace, a to v neprospěch unijního rozpočtu, což by kromě toho vedlo k závažným narušením trhů. Komise rovněž tvrdí, že hospodářské subjekty jsou o daných opatřeních informovány před jejich zveřejněním různými profesními organizacemi, které jsou v kontaktu s jejich vnitrostátními orgány.

82 Žalobkyně má za to, že argumenty uplatněné Komisí nemohou být důvodem pro to, aby byl návrh napadeného nařízení předložen až v průběhu zasedání, a že nelze vycházet z předpokladu, že existovalo riziko úniků.

83 Je tedy třeba přezkoumat, zda způsob, jakým Komise postupovala při přijímání napadeného nařízení, je v souladu s pravidly stanovenými v čl. 3 odst. 3 nařízení č. 182/2011.

84 Nejprve je třeba posoudit otázku, zda nařízení č. 182/2011 v zásadě povoluje, aby mohl být návrh nařízení řídícímu výboru předložen v průběhu zasedání.

85 Článek 3 odst. 3 druhý pododstavec první věta nařízení č. 182/2011 stanoví lhůtu alespoň 14 dní mezi dnem, kdy byl předložen návrh prováděcího aktu, a dnem zasedání řídícího výboru, kterou je třeba dodržet „s výjimkou řádně odůvodněných případů“.

86 Lze se tedy odchýlit od pravidla předkládání návrhů nařízení čtrnáct dní přede dnem zasedání řídícího výboru, aniž nařízení č. 182/2011 stanovuje minimální lhůtu, kterou je třeba dodržet. Na základě obratu „s výjimkou řádně odůvodněných případů“, který se objevuje na začátku první věty čl. 3 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 182/2011, tato první věta nebrání předložení návrhu nařízení v průběhu zasedání.

87 Druhá věta čl. 3 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 182/2011 stanoví, že řídící výbor vydá stanovisko k návrhu prováděcího aktu „ve lhůtě, kterou může předseda stanovit podle naléhavosti dané věci“. Žalobkyně na jednání v zásadě uvedla, že z této formulace vyplývá, že určitá lhůta musí vždy existovat a že nesmí být zredukována na nulu, takže je vyloučeno, aby byl návrh nařízení, který má být přijat, předložen v průběhu zasedání.

88 Komise v tomto ohledu na jednání správně zdůraznila, že členové řídícího výboru měli i v případě předložení návrhu, který měl být přijat, v průběhu zasedání stále k dispozici „chvíli“ pro přezkoumání textu. Ani v případě předložení návrhu nařízení v průběhu zasedání se totiž hlasování nekoná současně s předložením návrhu, nýbrž vždy až po určité době, přinejmenším za několik minut nebo několik čtvrthodin. Předložení návrhu v průběhu zasedání tedy neznamená, že řídící výbor má předložit stanovisko v nulové lhůtě.

89 Třetí věta čl. 3 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 182/2011, podle níž musejí být „lhůty přiměřené a musejí členům výboru umožnit včas a účinně přezkoumat navrhovaný prováděcí akt a vyjádřit svůj názor“, nebrání předložení návrhu nařízení v průběhu zasedání. Pokud je totiž lhůta v délce několika minut nebo případně několika čtvrthodin mezi předložením návrhu nařízení řídícímu výboru a hlasováním dostatečná k tomu, aby členům výboru umožnila účinně přezkoumat navrhovaný prováděcí akt a vyjádřit svůj názor, pak může být taková lhůta „přiměřená“ ve smyslu třetí věty čl. 3 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 182/2011.

90 Formulace, v souladu s níž musejí mít členové řídícího výboru možnost „včas“ přezkoumat návrh, je třeba vykládat s ohledem na skutečnost, že lhůta musí být podle téhož ustanovení „přiměřená“. Formulace „včas“ nemusí nutně znamenat, že návrh nařízení musí být řídícímu výboru předložen přede dnem zasedání. Je-li lhůta v trvání několika minut nebo případně několika čtvrthodin vzhledem k okolnostem „přiměřená“, je třeba toto předložení pokládat za učiněné „včas“ ve smyslu třetí věty čl. 3 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 182/2011.

91 Z předcházejících úvah vyplývá, že čl. 3 odst. 3 nařízení č. 182/2012 v zásadě nebrání předložení návrhu nařízení v průběhu zasedání.

92 Je tedy třeba přezkoumat, zda v souvislosti s přijetím napadeného nařízení existovalo dostatečné odůvodnění umožňující nedodržet lhůtu čtrnácti dnů, která musí být dodržena „s výjimkou řádně odůvodněných případů“, a zda předložení v průběhu zasedání řídícího výboru umožnilo členům tohoto výboru v projednávané věci účinně přezkoumat navrhovaný prováděcí akt a vyjádřit svůj názor.

93 V tomto ohledu je nejprve třeba připomenout, že Komise zaslala členům řídícího výboru dva dny před konáním zasedání e-mailem dokument předložený řídícímu výboru, a sice prezentaci týkající se situace na trhu s drůbeží. Tento dokument předložený žalobkyní v příloze její žaloby členským státům umožnil seznámit se se situací na trhu a vytvořit si na ni vlastní názor. S ohledem na obsah tohoto dokumentu byl časový rozestup mezi jeho zasláním a dnem konání zasedání dostatečný k tomu, aby se členové řídícího výboru mohli užitečně seznámit se skutečnostmi, které v něm byly obsaženy, vytvořili si názor na situaci na trhu a připravili si k tomuto tématu případné otázky pro Komisi na zasedání řídícího výboru. Je třeba uvést, že čl. 3 odst. 3 nařízení č. 182/2011 nestanoví konkrétní lhůtu pro zaslání takového dokumentu. Čtrnáctidenní lhůta stanovená v první větě čl. 3 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 182/2011 se totiž týká pouze předložení návrhu prováděcího aktu a návrhu pořadu jednání.

94 Kromě toho je třeba uvést, že z přílohy 9 žaloby vyplývá, že pozvánka a pořad jednání týkající se zasedání řídícího výboru dne 18. července 2013 byly datovány ke dni 3. července 2013. Žalobkyně netvrdí, že v projednávané věci nebyla dodržena čtrnáctidenní lhůta mezi dnem, kdy byl předložen návrh pořadu jednání, a dnem zasedání řídícího výboru, stanovená v první větě čl. 3 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 182/2011.

95 Členové řídícího výboru od doručení pořadu jednání tohoto výboru věděli, že během dopoledních hodin zasedání bude představena situace na trhu s drůbežím masem a vejci a že řídící výbor bude po 13:00 hodině požádán, aby vyjádřil své stanovisko k návrhu nařízení, kterým se stanoví vývozní náhrady v oblasti drůbežího masa. Tato skutečnost členům řídícího výboru poskytla dostatek času k tomu, aby v případě zájmu zkontaktovali dotčené hospodářské subjekty nebo profesní organizace, aby se jich zeptali na jejich názor ohledně situace na trhu a výše vývozních náhrad, které pokládají za adekvátní, nebo se o situaci na trhu informovali prostřednictvím veřejně dostupných zdrojů.

96 Za další, prezentace Komise týkající se situace na trhu předložená v dopoledních hodinách zasedání řídícího výboru, které se konalo dne 18. července 2013, členským státům poskytla možnost vyměnit si názory a požádat Komisi o objasnění všech svých otázek týkajících se situace na trhu.

97 Nakonec Komise v odpoledních hodinách tohoto zasedání představila návrh napadeného nařízení. Pokud jde o tento návrh, je třeba připomenout, že se jednalo o standardní nařízení, v němž byly aktualizovány pouze číselné hodnoty (viz bod 77 výše). Z přílohy 10 žaloby vyplývá, že návrh napadeného nařízení, jak byl předložen řídícímu výboru, byl kopií předcházejícího nařízení, v níž byly ručně doplněny nové výše navrhovaných náhrad. Z tohoto dokumentu navíc vyplývá, že kromě uvedení aktuální výše náhrad byly provedeny pouze čistě formální změny, jako zanesení aktuálního data a uvedení čísla nařízení.

98 Jedinou informací, která byla v odpoledních hodinách zasedání konaného dne 18. července 2013 doplněna k informacím, jež členové řídícího výboru znali, tedy byla přesná výše náhrad navrhovaná Komisí. Nebylo tedy nezbytné, aby lhůta stanovená předsedou řídícího výboru byla dostatečná pro nastudování si textu nařízení, nýbrž pouze pro získání informace o tom, že Komise navrhla nulovou výši náhrad, a pro vytvoření si názoru na tento návrh.

99 S ohledem na okolnost, že členové řídícího výboru měli dostatek času k tomu, aby si přede dnem konání zasedání vytvořili názor na situaci na trhu, a vzhledem k tomu, že situace na trhu byla navíc představena v dopoledních hodinách zasedání, byli s to okamžitě vyjádřit svůj názor týkající se návrhu Komise stanovit náhrady v nulové výši.

100 Členským státům navíc nic nebránilo v tom, aby Komisi požádaly o doplňující vysvětlení a vyzvaly ji, aby svůj návrh stanovit vývozní náhrady v nulové výši odůvodnila podrobněji. Členské státy měly rovněž možnost převzít slovo a podat vysvětlení ostatním členům řídícího výboru, kteří měli za to, že toto stanovení náhrad v nulové výši nebylo opodstatněné vzhledem k situaci na trhu. Žalobkyně netvrdí, že některý člen řídícího výboru si přál zapojit se do debaty a že mu v tom bylo zabráněno z důvodu nedostatku času. Komise zdůrazňuje, že neomezila čas pro debatu členských států a že jako obvykle odpověděla na všechny položené otázky.

101 Kromě toho je třeba uvést, jak objasnila Komise, aniž jí žalobkyně v tomto směru oponovala, že žádný člen řídícího výboru nepodal námitku týkající se představení návrhu napadeného nařízení až v průběhu zasedání, ani námitku týkající se lhůty mezi předložením návrhu napadeného nařízení a hlasováním o tomto návrhu.

102 Žalobkyně na jednání uvedla, že pokud členské státy získaly informace týkající se situace na trhu dva dny před zasedáním řídícího výboru, mohly mít za to, že vzhledem k vývoji na trhu Komise navrhne zachovat vývozní náhrady ve stejné výši jako v předchozím nařízení. Podle žalobkyně skutečnost, že při zasedání řídícího výboru byla doplněna číslice nula, změnila celou situaci.

103 V tomto ohledu je třeba uvést, že pokud se některý člen řídícího výboru s ohledem na prezentaci situace na trhu, která byla doručena dva dny přede dnem zasedání, domnívá, že vývoj situace na trhu nemá za následek změnu výše vývozních náhrad, a pokud se dozví v odpoledních hodinách zasedání řídícího výboru, že Komise navrhuje stanovit náhrady v nulové výši, může podle čl. 3 odst. 4 nařízení č. 182/2011 navrhnout změny, a zejména ponechat výši náhrad stanovených předcházejícím nařízením beze změn.

104 Žalobkyně sice uvádí, že členské státy neměly čas se zkoordinovat, ale neuvádí, že se některý členský stát postavil proti předložení návrhu napadeného nařízení k hlasování. Je třeba uvést, že nikoli žalobkyni, nýbrž členským státům přísluší, aby se rozhodly, zda potřebují více času na to, aby se mohly mezi sebou zkoordinovat. Dále měl každý členský stát možnost se vyjádřit a objasnit ostatním členským státům důvody, proč pokládá stanovení vývozních náhrad v nulové výši za neodůvodněné, a současně mohl ostatní členské státy vyzvat, aby hlasovaly proti návrhu napadeného nařízení.

105 Žalobkyně se domnívá, že skutečnost, že generální ředitel GŘ pro zemědělství a rozvoj venkova mohl provést autocertifikaci od 15:46 hod téhož dne, svědčí o tom, že neproběhla vážná diskuze na téma vývozních náhrad.

106 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že žalobkyně nemůže od členů řídícího výboru požadovat, aby věnovali určitý čas diskuzi.

107 Komisi přísluší, aby vysvětlila situaci na trhu a aby členům řídícího výboru poskytla příležitost položit otázky a vyjádřit svůj názor ohledně návrhu prováděcího nařízení. Pokud chce jen několik málo členských států položit otázku či se vyjádřit za účelem předložení svých připomínek, může diskuze skončit velmi rychle. To neznamená, že členům řídícího výboru nebylo umožněno účinně vyjádřit svůj názor ve smyslu čl. 3 odst. 3 nařízení č. 182/2011. Navíc je třeba připomenout, že situace na trhu byla představena a projednána v dopoledních hodinách zasedání řídícího výboru a v odpoledních hodinách byla diskutována pouze přesná výše náhrad navrhovaná Komisí.

108 Z předcházejících úvah vyplývá, že v projednávané věci byla lhůta mezi předložením návrhu napadeného nařízení a hlasováním o tomto návrhu dostatečná pro to, aby bylo členům řídícího výboru umožněno účinně přezkoumat uvedený návrh a vyjádřit svůj názor.

109 Dále je třeba připomenout, že podle druhé věty čl. 3 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 182/2011 stanoví lhůtu pro vydání stanoviska řídícího výboru předseda výboru podle naléhavosti dané věci.

110 Žalobkyně na jednání v podstatě tvrdila, že na rozdíl od skutkových okolností případu, které vedly k vydání rozsudku ze dne 14. ledna 1987ve věci Německo v. Komise (278/84, Recueil, EU:C:1987:2), o který se opírala Komise, v projednávané věci nedošlo k závažnému narušení trhu, které by mohlo odůvodnit předložení návrhu napadeného nařízení až v průběhu zasedání.

111 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Komise se sice neodvolávala na existenci naléhavosti v tom smyslu, že situace na trhu by vyžadovala naléhavou změnu výše náhrad. Taková situace by ostatně Komisi umožnila, aby podle čl. 164 odst. 2 nařízení č. 1234/2007 změnila výši náhrad v mezidobí mezi dvěma okamžiky, kdy jsou náhrady pravidelně stanovovány, a to bez účasti řídícího výboru.

112 Napadeným nařízením stanovila Komise výši vývozních náhrad v pravidelném intervalu a skutečnost že tento bod zapsala dne 3. července 2013 na pořad jednání zasedání, které se konalo dne 18. července 2013, svědčí o tom, že se nedomnívala, že by existovala zvlášť naléhavá situace odůvodňující úpravu výše náhrad.

113 Jak však zdůrazňuje Komise, skutečnost, že ke stanovování vývozních náhrad dochází v pravidelných intervalech, a skutečnost, že v den, kdy má být takové stanovení provedeno, existuje potřeba rychle zasáhnout z důvodu extrémní naléhavosti, si nijak neprotiřečí.

114 Z formulace druhé věty čl. 3 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 182/2011 vyplývá, že předsedovi řídícího výboru, a tedy zástupci Komise, přísluší, aby rozhodl v naléhavých případech. Přezkum Tribunálu je omezen pouze na přezkum otázky, zda došlo ke zjevně nesprávnému posouzení, či ke zneužití pravomoci (v tomto smyslu viz rozsudek Německo v. Komise, bod 110 výše, EU:C:1987:2, bod 13).

115 Je třeba konstatovat, že postup uplatňovaný Komisí směřuje k zamezení jakéhokoli možného nebezpečí úniků. Předložení návrhu nařízení, který obsahuje číselné údaje, až po 13:00 hodině v den hlasování řídícího výboru a přijetí napadeného nařízení totiž umožňuje předejít jakémukoli nebezpečí, že hospodářský subjekt bude moci poté, co se dozví o záměru Komise, navrhnout snížení výše náhrad, podávat žádosti o vývozní licence obsahující stanovení vývozních náhrad předem, na které by se vztahovaly náhrady v předchozí výši. Komise vysvětlila, že má legitimní zájem na zamezení takovým spekulacím, jaké by mohly ohrožovat finanční zájmy Unie. Postup uplatňovaný Komisí zaručuje, že

nařízení, kterým se stanoví nová výše náhrad, bude moci vstoupit v platnost následujícího dne po zasedání řídícího výboru a že přesná navrhovaná výše náhrad bude sdělena až v okamžiku, kdy již nebude možné podat žádost o náhrady platnou pro tentýž den.

116 Kromě toho je třeba konstatovat, že Komise uvedla v odpovědi na písemnou otázku týkající se obvyklé praxe, kterou tvrdila, že její útvary obvykle předkládaly návrhy týkající se výše vývozních náhrad řídícím složkám pouze dva dny před zasedáním řídícího výboru a že rozhodnutí řídících složek bylo obvykle přijato v den předcházející zasedání řídícího výboru. Z toho vyplývá, že Komise nemohla zaslat návrh napadeného nařízení obsahující navrhované výše náhrad současně s návrhem napadeného nařízení, jelikož sama ještě nerozhodla o této výši náhrad, které se chystala navrhnout. Komise má legitimní zájem na zajištění toho, aby byly vzaty v úvahu ke dni konání zasedání řídícího výboru co nejnovější dostupné údaje, a to i v případě stanovení vývozních náhrad v pravidelných intervalech. Z dokumentu předloženého řídícímu výboru vyplývá, že Komise vzala v úvahu velmi aktuální údaje. Tento dokument tak obsahuje tabulku týkající se vývozních licencí na týden od 8. do 14. července 2013, což svědčí o tom, že údaje byly aktualizovány několik dní před zasedáním řídícího výboru.

117 Nelze kritizovat, že se Komise rozhodla sama stanovit svůj návrh týkající se výše vývozních náhrad až v den předcházející dni, kdy se konalo zasedání řídícího výboru. Žalobkyně ostatně netvrdila, že Komise měla rozhodnout o svém návrhu dříve.

118 Kromě toho je třeba uvést, že zaslání návrhu napadeného nařízení bez navrhované výše náhrad by postrádalo smysl. Vzhledem k tomu, že napadené nařízení bylo standardním nařízením, v němž byly aktualizovány pouze číselné údaje, znaly členské státy předem znění napadeného nařízení vyjma údajů týkajících se výše náhrad.

119 Lhůta pro předložení stanoviska řídícího výboru tedy byla přiměřená a posouzení naléhavosti provedené Komisí není stiženo ani zjevně nesprávným posouzením, ani zneužitím pravomoci.

120 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že Komise se nedopustila porušení čl. 3 odst. 3 nařízení č. 182/2011.

[omissis]

B – K *druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z procesní vady a z nedostatku pravomoci [omissis]*

201 Pokud jde o argument, podle něhož jednací řád Komise formálně stanoví pouze to, že další pověření stanovené v roce 2004 je stále platné v roce 2013, přičemž se změnili zmocněnci i zmocnitelé, je třeba uvést následující.

202 Zmocnění nebo další pověření se neuděluje fyzické osobě, nýbrž osobě vykonávající určitou funkci, a sice členovi Komise, který je pověřen konkrétní oblastí, anebo generálnímu řediteli určitého generálního ředitelství. Zůstává tak platné i v případě změny v osobách vykonávajících určitou funkci.

203 Na rozdíl od toho, co podle všeho tvrdí žalobkyně, není nezbytné, aby jednací řád Komise výslovně stanovil, že stanovené další pověření zůstane platné poté, co se změní osoby, které jednaly v postavení zmocněnce nebo zmocnitele. Možnost udělit zmocnění nebo další pověření má totiž za cíl zprostit sbor komisařů nebo dotčeného člena Komise přijímání rozhodnutí, která nevyžadují zásah sboru komisařů nebo dotčeného člena Komise. Rozhodnutí udělit zmocnění nebo další pověření má za cíl rozdělení pravomocí v rámci Komise a nejde o důkaz důvěry vyjádřené konkrétní fyzické osobě. Pokud není výslovně rozhodnuto jinak, žádná pravomoc není vyhrazena konkrétní osobě. V projednávané věci se rozhodnutí o udělení zmocnění nebo dalšího pověření vztahují na člena Komise, který je pověřen zemědělstvím a rozvojem venkova, a na generálního ředitele GŘ pro zemědělství a rozvoj venkova, a nikoli na určité jmenovitě označené osoby.

[omissis]

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Tilly-Sabco ponese vlastní náklady řízení, včetně nákladů vynaložených v řízení o předběžném opatření.

3) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení, včetně nákladů vynaložených v řízení o předběžném opatření.

4) Doux SA ponese vlastní náklady řízení.

5) Francouzská republika ponese vlastní náklady řízení, které vynaložila jakožto vedlejší účastnice v řízení o předběžném opatření.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. ledna 2016.

Podpisy.